

Arrest

nr. 201 415 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore bij advocaat Dirk GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 14 maart 2018 (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 januari 2016 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven. Er werd hem eveneens een inreisverbod opgelegd van drie jaar. Verzoeker werd op dezelfde dag in vrijheid gesteld wegens medische redenen.

1.2. Op 28 februari 2018 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar

aanleiding van een proces-verbaal wegens mensenhandel. Op 1 maart 2018 wordt verzoeker door de onderzoeksrechter aangehouden.

1.3. Op 14 maart 2018 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam : O.

voornaam : P.

geboortedatum : 25.10.1984

geboorteplaats :

nationaliteit : Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Op 02.01.2016 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor betrokkene naar aanleiding van slagen en verwondingen aan zijn zus (PV nr AN.43.LB.000388/2016 en AN.43.LB.000353/2016).

Betrokkene werd van 01.03.2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mensenhandel, bendeforming, met oog op seksuele uitbuiting en mensensmokkel t.a.v. minderjarige, misbruik van kwetsbaarheid van minderjarig slachtoffer, leven van slachtoffer ernstig in gevaar, met geweld en bedreiging. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 02.01.20016.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken Betrokkene heeft geen officieel adres in België

☐ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid

Op 02.01.2016 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor betrokkene naar aanleiding van slagen en verwondingen aan zijn zus (PV nr AN.43.LB.000388/2016 en AN.43.LB.000353/2016).

Betrokkene werd van 01.03.2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mensenhandel, bendeforming, met oog op seksuele uitbuiting en mensensmokkel t.a.v. minderjarige, misbruik van kwetsbaarheid van minderjarig slachtoffer, leven van slachtoffer ernstig in gevaar, met geweld en bedreiging. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 05.03.2018 tekende betrokkene voor ontvangst van de vragenlijst hoorplicht. Tot op heden maakte hij geen gebruik van dit recht.

Zijn administratief dossier bevat wel een vragenlijst hoorplicht ingevuld op 04.06.2016 bij een eerdere vasthouding. Betrokkene verklaarde hierin een zus in België te hebben. Er is niet geweten of dit nog steeds het geval is, hoe dan ook opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er in beginsel bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76). Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake zou zijn van een dergelijke afhankelijkheid.

Betrokkene verklaarde op 04.06.2016 eveneens voor zijn leven te vrezen indien hij zou moeten terugkeren naar Nigeria. Daar hij over een verblijfsstatus in Italië beschikt is er momenteel geen sprake van een gedwongen terugkeer naar Nigeria waardoor artikel 3 van het EVRM momenteel niet geëvalueerd dient te worden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen officieel adres in België

Op 02.01.2016 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld voor betrokkene naar aanleiding van slagen en verwondingen aan zijn zus (PV nr AN.43.LB.000388/2016 en AN.43.LB.000353/2016).

Betrokkene werd van 01.03.2018 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van mensenhandel, bendevoering, met oog op seksuele uitbuiting en mensensmokkel t.a.v. minderjarige, misbruik van kwetsbaarheid van minderjarig slachtoffer, leven van slachtoffer ernstig in gevaar, met geweld en bedreiging. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 02.01.20016.

Betrokkene heeft geen officieel adres in België.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Italië. Mocht de overname door Italië niet mogelijk zijn, wordt betrokkene weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. De ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is bij gebreke aan het rechtens vereiste belang, enerzijds omdat aan verzoeker een inreisverbod werd opgelegd en anderzijds dat het in casu zou gaan om een "herhaald bevel" wat de rechtspositie van verzoeker niet wijzigt.

Aangezien, zoals verder zal blijken, de verzoekende partij geen ernstige middelen heeft aangevoerd, acht de Raad het in de huidige stand van het geding niet noodzakelijk een standpunt in te nemen omtrent de opgeworpen excepties.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt: "Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid". In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5, §1, van het EVRM en artikel 6 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 1, 11° en artikel 74/14, §3, van de in samenhang met artikel 3, 7 en 7.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (verder: de terugkeerrichtlijn), evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing, waar deze met toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toelaat, strijdig is met artikel 7.4 van de terugkeerrichtlijn. De beslissing om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan steunt immers op de motivering dat er een risico op onderduiken zou bestaan. Verzoeker wijst er echter op dat artikel 3.7 van de terugkeerrichtlijn vereist dat het risico op onderduiken gebaseerd wordt op objectieve in de wetgeving vastgelegde criteria, wat in de huidige stand van de Belgische wetgeving niet het geval is. Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar het arrest van het Hof van Justitie van 15 maart 2017 in de zaak C-528/15. Aldus voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan omwille van een risico op onderduiken onwettig is.

3.3.2. De Raad dient vooreerst vast te stellen dat de bestreden beslissing, waar met toepassing van artikel 74/14 wordt geoordeeld om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan steunt op een dubbele motivering. Enerzijds wordt op grond van artikel 74/14, §3, 1°, gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is omdat verzoeker geen officieel adres in België heeft. Anderzijds wordt met toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet gemotiveerd dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Beide motieven kunnen

overeenkomstig artikel 74/14, §3, op zich volstaan als reden om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan.

De Raad kan slechts besluiten dat de toepassing van artikel 74/14 onwettig is indien verzoeker elk van deze motieven weerlegt. In het eerste middel richt verzoeker zich ten aanzien van het motief genomen op grond van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet, in het tweede middel betwist verzoeker de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°.

3.3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 en 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 6 en 7.4 van de terugkeerrichtlijn, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst daarbij naar het begrip "openbare orde" zoals omschreven door het Hof van Justitie in het arrest Zh en O van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13. Hij wijst er in zijn middel onder meer op dat in de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd dat verzoeker "eventueel" veroordeeld kan worden en dat hij inmiddels werd vrijgelaten door de onderzoeksrechter. Verzoeker merkt verder op dat hij de ten laste gelegde feiten ontkent. Hij voert aan dat de bestreden beslissing enkel maar naar het aanhoudingsmandaat verwijst en dat dit aanhoudingsmandaat inmiddels werd opgeheven en dat verzoeker geen voorwaarden kreeg opgelegd. Verzoeker voert aldus aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat hij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. De bestreden beslissing laat na te motiveren dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

3.3.4. De artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing gesteund is, vormen de omzetting in het Belgische recht van artikel 7 van de terugkeerrichtlijn.

Het Hof van Justitie stelde in dit verband (HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.) dat wanneer een lidstaat zich op een gevaar voor de openbare orde beroept, de staat moet aantonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt. (46) Een lidstaat dient bij het begrip „gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115. (50) Het begrip „gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4, van die richtlijn veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). (60) Daaruit volgt dat in het kader van een beoordeling van dat begrip alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. (61) In het geval van een derdelander die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn. (62)

Het motief met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid steunt in casu op de vaststelling, enerzijds, dat op 2 januari 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld ten aanzien van verzoeker naar aanleiding van slagen en verwondingen aan zijn zus. Op 1 maart 2018 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van *"mensenhandel, bendeforming, met het oog op seksuele uitbuiting en mensensmokkel ten aanzien van minderjarige, misbruik van kwetsbaarheid van minderjarige"*

slachtoffer, leven van slachtoffer ernstig in gevaar met geweld en bedreiging. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden."

Hoewel verzoeker kan worden bijgetreden in de mate dat hij verklaart dat de verwijzing naar een mogelijke latere veroordeling op zich geen afweging van het gevaar voor de openbare orde inhoudt, staat in de bestreden beslissing verder gemotiveerd: *"gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."*

Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat deze feiten onvoldoende recent zouden zijn noch dat het hier niet zou gaan om ernstige feiten, derwijze dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat deze feiten een ernstige maatschappelijke impact hebben.

De beschikking van de onderzoeksrechter van 14 maart 2018 houdt verder geen uitspraak in met betrekking tot de schuld of de onschuld van verzoeker, de onderzoeksrechter heeft in casu enkel geoordeeld dat de aanhouding *niet meer volstrekt noodzakelijk is.*" Dit doet echter geen afbreuk aan het feit dat verzoeker in verdenking werd gesteld wegens: *"A. mensensmokkel met een minderjarig slachtoffer misbruik van de kwetsbare toestand van het slachtoffer, waarbij het leven van slachtoffer ernstig in gevaar werd gebracht en een vereniging B. Mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting, ten aanzien van een minderjarig slachtoffer, met misbruik van de kwetsbare toestand van het slachtoffer, met geweld of bedreiging, waarbij het leven van slachtoffer ernstig in gevaar werd gebracht en in vereniging."*

Het gegeven dat verzoeker actueel nog niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de ernst van de feiten. Zij heeft daarbij eveneens vastgesteld dat verzoeker niet enkel in 2018 maar ook in 2016 reeds werd aangehouden naar aanleiding van ernstige tenlastelegging die worden vernoemd in de bestreden beslissing. Verzoeker voert dan wel aan dat hij de feiten betwist, doch beperkt zich tot een loutere stellingname. Hij verschaft geen enkele uitleg waarom de vaststellingen van de politie onterecht zouden zijn en waarop zijn beweringen van onschuld dan wel zou steunen. Met het louter tegenspreken van de motieven waarop de bestreden beslissing gesteund is, weerlegt verzoeker geenszins de vaststellingen door de politie waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en die aanleiding hebben gegeven tot een inverdenkingstelling voor nog lopende strafvervolgung ten aanzien van verzoeker. De bestreden beslissing verwijst naar twee processen verbalen die werden opgesteld ten aanzien van verzoeker en het aanhoudingsmandaat door de onderzoeksrechter. Verzoeker voert in essentie niets meer aan dan het feit dat hij nog niet werd veroordeeld. Zoals hoger reeds opgemerkt, verhindert het strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet dat de administratieve overheid op basis van de feitelijke gegevens van de zaak een standpunt inneemt.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.4. Aangezien verzoeker er niet in geslaagd is het motief met betrekking tot de toepassing van artikel 74/14, §3, 3°, van de vreemdelingenwet te weerleggen, volstaat dit motief op zich om de beslissing waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, te schragen. Verzoeker beschikt derhalve niet langer over een belang bij het eerste middel, waarbij hij zich richt tegen het motief met betrekking tot de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. Dit motief is immers overtuigend geworden. Het eerste middel dient bijgevolg niet te worden onderzocht.

4. Aangezien niet is voldaan aan de voorwaarde van een ernstig middel, dient de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te worden verworpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. VERHAERT